

Lijsttrekkersverkiezingen: De ultieme leiderschapstest!

Het kan niet anders: in deze tijd willen we meedenken, meediscussiëren en meebeslissen over de koers van de partij en de mensen aan de top. Dat is een goede zaak. Maar dat stelt ook eisen aan onszelf.

Aan de ene kant moet de kandidaat zich onderscheiden van de andere kandidaten, maar ook laten zien waar hij/zij voor staat en voor welke visie op de toekomst. Een ware jongleeract!

Dat is ook precies de reden waarom de keuze voor een openbare verkiezing van de lijsttrekker zo'n goede zaak is. Onder spanning leren we de mensen vaak pas echt kennen.

Ik zal vooral kijken naar de manier waarop de potentiële lijsttrekker omgaat met paradoxen, met ogenschijnlijke tegenstrijdigheden. Dat is immers waar de politiek uit bestaat: het vormgeven van de toekomst op basis van tegenstrijdige opvattingen, elkaar tegensprekende trends en andere maatschappelijke ontwikkelingen. Dat is mijn visie. Natuurlijk moet een politiek leider herkenbaar zijn aan maatschappelijke en politieke standpunten, maar we hebben inmiddels ook gezien hoe kort de doorlooptijd is van al te haastige en kort door de bocht ingenomen standpunten.

Al dat 'jumping to conclusions', is geen teken van kracht, maar van een soort onvermogen om om te gaan met het zoekproces dat nu eenmaal gepaard gaat met het doorvoeren van veranderingen en het uitzetten van een koers.

Het vermogen om leiding te geven aan sociale innovatie, aan grondige veranderingen in de maatschappij, wordt gevormd door ervaring. Door voor- en tegenspoed met elkaar te kunnen verbinden. Alle verandermanagement theorieën laten zien dat het vermogen om te leren cruciaal is. We kennen allemaal het gevoel dat je er beter van wordt als je kan inzien welke fouten je hebt gemaakt. Het brengt ontspanning, je komt weer in balans, en daardoor weer beter in verbinding met de ander. Juist het vermogen om te kunnen inzien dat we niet volmaakt zijn, dat jij zelf ook niet volmaakt bent, maar fouten maakt, dat vermogen, dat maakt je optimaal mens en een bekwame leider.

Ofwel: 'Wie in staat is goed naar zichzelf en naar de onderliggende drijfveren te kijken is ook in staat om kritisch naar de buitenwereld te kijken. Wie zichzelf kan veranderen, kan – in potentie – de wereld veranderen'. dr. S. Covey

Met toenemende zorg bekijk ik het politieke spectrum: we schromen niet om oordelen uit te spreken, over de ander dan weliswaar. Waar is de zelfkennis gebleven? Weten we niet dat oordelen uitspreken leidt tot verstarring, tot stilstand? En dat we in deze tijd van crisis, economisch en moreel, juist de vragen moeten stellen die leiden tot nieuw inzicht? Tot een inzicht dat ons terugbrengt bij de essentie en daarin verbindend werkt. Waarom mogen we niet erkennen dat het voortschrijdend inzicht ook veel waarde heeft? Waarom houden we elkaar gevangen in oude paradigma's, mantra's en karikaturen?

Wie durft, tegen de stroom in, dit geluid te laten horen, die is mijn kandidaat!

Reacties zijn welkom!

marianneluyer@mli-intermanagement.nl

@mluyer